

Det er jo det, det handler om. Jeg tror ikke, det kan lade sig gøre. Jeg tror, det er cirklens kvadratur, som man her står med og prøver på at finde ud. Og det har man ikke kunnet tidligere. Og det kan man heller ikke i det her tilfælde. Og derfor kan jeg også godt have et håb om, at det slet ikke bliver til noget, når det kommer til stykket.

Så var der denne misforståelse.

Jeg omtalte faktisk de østeuropæiske lande. Jeg sagde, at jeg gerne tror, at disse lande har en oprigtig – jeg mener ikke, den altid er rationel, slet ikke under de nuværende omstændigheder – nervøsitet for, hvad en forarmet, men stor nabo kan finde på. Og i den forbindelse kom Partnerskab for Fred-komplekset op. Det støttede vi. Det sagde jeg også i mit indlæg her. Og isoleret set, taget for sig selv, synes jeg, at det var noget, der indeholdt elementer til en kollektiv sikkerhedsordning i Europa, fordi det omfattede – ligesom NACC – samtlige europæiske lande inklusive Rusland.

Men når udenrigsministeren så siger – det sagde han i sit oplæg her – at han vil understrege: ingen partnerlande er udelukket fra medlemskab i NATO, så er det noget af en tilsnigelse, så vidt jeg kan se det, for meget hurtigt efter, at beslutningen om Partnerskab for Fred var taget, så blev det gjort klart af forskellige statsmænd, der kom med udtalelser, fortolkning og den slags, at for nogle af partnerlandene var dette så at sige en trædesten med henblik på at blive medlem af NATO, for andre var det det ikke. For Rusland kunne der jo slet ikke være tale om det.

Så der kom altså dels en forskelsbehandling ind, og dels blev partnerskabskomplekset nu også anskuet som en indgangsdør til NATO, altså blev koblet sammen med selve diskussionen om udvidelse af NATO, som jeg ellers personligt havde troet var blevet afsluttet dengang, da Partnerskab for Fred-systemet blev oprettet.

Og så endelig den sidste bemærkning, jeg har at gøre, det er den rene misforståelse. Når jeg har sagt, at NATO søger en ny rolle, så var det i tilslutning til udtalelsen af professor Kenneth Walsh og havde ikke relation til Bosnien og IFOR-operationen osv.

Jeg mener tværtimod, som jeg også sagde i et senere indlæg, at IFOR-operationen er alt for beskeden til, at den kan berettige til fortsat opretholdelse af små 17.000 panservogne i NATO's europæiske afsnit. Altså, som rolle betragtet er den slet ikke tilstrækkelig til at

berettige til opretholdelse af et så stort militært apparat, som der her er tale om.

Og det er derfor, jeg taler om, at i hvert fald nogle – som professor Walsh var inde på – kan være interesseret i at have et vist modsætningsforhold, sådan at man kan begrunde en opretholdelse af det store apparat. Det modsætningsforhold eksisterer heldigvis ikke i dag. Der er grnidninger, bevar mig vel, men selve det grundlæggende modsætningsforhold eksisterer ikke, og jeg ville beklage meget dybt, hvis det af den ene eller af den anden grund skulle opstå på ny. Og det er det, jeg er noget bange for, hvis man satser meget hårdt på denne idé om NATO-udvidelse.

Arne Melchior (CD):

Hr. Keld Albrechtsen citerede mig for, at jeg i mit forrige indlæg skulle have sagt, at der ikke er sket noget det sidste års tid. Det tror jeg ikke jeg har sagt. Jeg håber ikke, jeg har sagt det. Jeg mente i hvert fald, at der ikke var sket noget af en sådan væsentlighed, at det berettigede en ny debat efter et års tid om det samme emne. Jeg har da intet imod, at udenrigsministeren glæder sig over, at debatten finder sted, men hans tale var jo i og for sig en bekræftelse af det, jeg siger, nemlig at der ikke er sket noget væsentligt i mellemtiden.

Udenrigsministeren siger tidligt i sin tale i dag, at regeringen ikke har ændret holdning, altså siden ultimo november 1994. Og senere i sin tale siger han, at udvidelsesprocessen derfor vil fortsætte som planlagt i et roligt og afmålt tempo. Og det ville den have gjort med denne forespørgselsdebat og uden denne forespørgselsdebat.

Og mit lille hint til denne forespørgsel har lidt at gøre med, at jeg føler, at der er ved at gå inflation i forespørgsler. Det kan vi jo bare se på ugeplanerne. Og jeg spør, og jeg er sikker på, at det vil gå med Folketingets forespørgsler, når der, hvad jeg mener, i vid udstrækning finder et misbrug sted – det gælder ikke specielt denne debat – som det er gået med Folketingets spørgetid: efterhånden som spørgsmålene blev flere og flere, dalede interessen hos pressen og offentligheden, og det er det, jeg frygter at man opnår for disse forespørgsler.

Så glæder hr. Keld Albrechtsen sig over, at tonen hos V og K skulle have været mindre militaristisk. Nu skal jeg jo ikke tale på hr. Knud Enggaards og hr. Per Stig Møllers vegne, men jeg vil benægte, at de herrer er militaristiske